

Yani o zaman başlayalım madem. Yani ben aslında Diyarbakır doğumluyum, 82 Diyarbakır doğumluyum. Yani aslen anne tarafımda, baba tarafımda Antep'li. Yani büyük bir akraba kesimim de hala Antep'te. Çok fazla dışarıda olan da var aslında ama hala herkesin bağı Antep'te yani, orada toparlanıyor. Diyarbakır'da doğumum aslında, anne baba memuriyeti itibariyle bayağı gezmişler Antep'ten. Babam hukuk mezunu. Annem de öğretmen, işte Antep'te evleniyorlar. Sonrasında babamın ilk tayini Erzurum'a Erzurum'dan sonra böyle yukarıdan dolanarak en son Suruç'ta ya, kendi Diyarbakır'a atanıyor ama Suruç'ta bir görevlendirme sırasında benim doğumum geliyor, Diyarbakır'da kadın doğum hastanesiydi galiba, babam sürekli anlatır (gülüyor). Orada doğuyorum. Sonrasında da zaten Diyarbakır merkeze geliyorlar. Açıkçası Diyarbakır ya, bende şöyle bir durum var gerçekten ilk erken çocukluk hatta yani genç çocukluk dönemim, hatta diyebilirim yani hani iyi kötü hareketli yani hani böyle hareket eden resimli hafızam belki ergenlik sürecimde başlıyor. Sonrası gerçekten çok silik. Böyle patlayan kareler var ama zemini bir türlü oturtamıyorum. Bunun sebebini ben de çok düşündüm. Belki çok fazla kalmış şeyler oldu bilmiyorum gerçekten. Hatta sizinle görüşeceğim zaman da tekrar onu düşündüm ama aklıma yatan bir şey yok yani. Diyarbakır'da dolayısıyla ilk üç sene galiba bebeklik zaten oradan biraz anlatılardan hatırlıyorum, annemler il dışında ofis dediğimiz yerde lojmanlar da kalmışlar. Böyle tek katlı, bir çayıra bakan bir ev var. Oradan, orada mesela hatırladığım bir kare var o dönemden ve çok güzel. Benim aslında hafızlığımı doldururken ya da kendi tarihini kurarken bir şekilde bana çok yardım etmiş bir kare o. Neden olduğunu da hala bilmiyorum ama öyle bir etkisi her zaman oldu. Belki şimdi burada oluşumda bile etkisi vardır.

Ondan sonra Kadirli'ye tayin oluyorlar. Kadirli Adana Kadirli biliyorsunuzdur. Oradan da yine bir lojmanda; Ya Kadirli böyle bir dağ eteğinde olan güzel bir yerdin aslında fena bir, yani orada ilk kez dediğim gibi gene hatıralarım, gene lojman bahçesinde büyüdüm o zaman bir süre. O çocukluk falandı. Aslında şeydi yani çitlerle çevrili olsa bile evin dışında bayağı zaman geçirebiliyorduk okul dışında. Hatta genelde oradaydık yani. Oradan da onu hatırlıyorum tek bir de o bahçeye de o lojman bahçesinde çok güzel bir söğüt ağacı vardı. Onu çok iyi hatırlıyorum. Gerçekten çok az hatıralarım var. Oradan sonra da Kadirli'den sonra da İskenderun'a geçiyorlar.

İskenderun hatıralarım artık biraz daha dirileşmeye başlıyor. İlkokul üçe kadar galiba Kadirli'deyim. Üç itibariyle İskenderun'da ilköğretim okulu. Çok detaylı anlatıyor da olabilirim ama bilemiyorum hani anlatmam gerekiyormuş gibi. Aslında böyle böyle

kurabiliyorum geçmişimi o yüzden yani. Evet orada, İskenderun'da, İlkokulu bitiriyorum. Ondan sonra ortaokul ve liseye kadar İskenderun'da okudum. O aslında benim hayatım için gerçekten çok keyifli güzel bir süreç, o dediğim hatırlıya, yapmaya, kendimi iyi kötü böyle görebildiğim hafıza, hatıralar ilk orada aslında böyle. Aslında o zamanda çok kendi içine dönük bir çocuktum ama kendi içimde çok barışık bir çocuktum. Aile yapım da aslında çok böyle yani aslında, benim babam köyden çıkıp dokuz çocuklu ailenin en büyüğü olarak ilk kez işte yani diğer, geri hani büyüklerinin o okumama, çiftçilik zincirini kırıp ilk kez okuyan, işte 70'lerde, iri ve çok yani çalışkan, böyle iradeli, biraz despotik ama böyle hırslı falan. Bir de gerçekten hakkını vermeliyim, akıllı bir adamdı yani. Siyaset de bilirdi yani. Siyasal yani aslında o anlamada, siyasal bir karakterdi. Bunu böyle çok görünür bir şekilde yaşamasa da çok ince hatlarda siyasetini çok güzel kurardı ve tutardı. Yani severdim babamı. Babam da aslında, babam yani o dönemde benim daha çok böyle hani yüzümü döndüğüm ama böyle çok yakın sıkı fıkı baba çocuk ilişkisi içinde değil, daha böyle evde daha aslında herkesin bir şekilde kendi köşesinde olduğu, garip bir bir araya gelememe hali vardı. Yani bizim evde babamın büyük idealleri ve işleri vardı. Annem öğretmen ama biraz babamın peşinde, oradan oraya giden, hani kendi de yani evlendikten sonra hayatı tanıyan gerçekten bir kadındı. Dolayısıyla babam böyle büyük bir hırsla bir şeyleri ararken biz de ne yapalım biz de arayalım falan diye hepimiz kenarda (gülüyor) kendi yolumuzu bulmaya çalışıyorduk yani. Dolayısıyla o süreçte ama benim için dediğim gibi sonuçta babası gibi güçlü, onun verdiği bir rahatlık mutlaka vardı yani. Her ne kadar zorluk da olsa da en azından bizim için öyleydi. O süreçte bir de hep parlak bir öğrenciydim ben. Özellikle bu ortaokul sürecimde daha da böyle, ortaokul süreci değil aslında, ortaokula giden Anadolu lisesi sınavları evet yani o sınavlara girdiğimde ve sonra bir derece alıp falan girmiştim şeye Anadolu lisesine. Orada da böyle aslında hiç çok böyle kendim, bunu bu olsun diye yapmadan genelde, işte birinci, çok birincisin yani (gülüyor). Ama gerçekten söylüyorum yani bunu o, o hırsla yapmadım. Mesela o dönemde benim için hayatımda en önemli üç şey vardı: biri geometri, biri basketbol, biri de radyomdu. Gerçekten hani çok küçük bir dünyaydı ama ben içinde inanılmaz mutluydum tek, genelde tek başıma. Tabii ki çok yakın arkadaşlarım vardır yani sosyal becerim de yüksekti ama hani oradan aldığım tek başıma yaşadığım bir şekilde çok fazla değiştirmedim hani. Onun yerine biraz daha kısıtlıydı erzağım. Yeterince beni motive etmedi hiçbir zaman. Hiçbir zaman, çoğu zaman yani. Dolayısıyla öyle. Ya bir yandan çalışkanım, bir yandan yani iyi basket oynarım, çok parlağım falan ve çok seviyorum yani o ondan ziyade ya, insanların görüşü öyle yani. Ben bunu sonra geriye dönüp anlattığımda da ya da annem anlattığında falan da çok havalı anlatılıyor yani

bunlar her zaman çok parlak çocuk falan. Neyse ondan sonra aslında gene bir sınav süreci, dolayısıyla ben de böyle mekanik olarak sınavlara giriyorum. He, sınav varmış gireyim bari (gülüyor). Babam sadece, yani sınav olunca babamın gözleri parlıyor. Oo sınav falan, işte derece, başarı falan... Babamın öyle bir hırsı zor bir şey ama bir yandan da şöyle bir şeyi vardı gerçekten yani ilerici bir yapısı vardı, benim gördüğüm yerden. Hani muhafazakâr yapıdan gelmesine rağmen eğitim yani daha çok öğrenmek, ileri gitmek falan kendi dünyasında aslında, bu tanımlarda aslında onun kafasında bence yerli yerine oturmamıştı. Yani o Türkiye'nin belki o modernleşmiş ya da Doğu'nun bir şekilde modernleşmiş, Türkiye'nin Batı'sıydı modernleşmesiyle ya da genel anlamda onunla ilişki kurma biçimleri de aslında çok sıkıntılıydı gerçekten yani bilmiyorum ya çok sorunlu hani onu belki ileride tekrar geri dönüp hatırlarız hani.

Dolayısıyla şeydi yani babam buna da hani hazırlan yani. Yani bir sınav var. Gir, bir yere gidebiliyorsan da gitti. Onun için sorun oydu. Kız çocuğuymuş, oraya büyük şehre gidecekmiş falan. Normalde klasik bu tarz babadan bekleyeceğiniz tepkiler mesela hiç yoktu onda. Neyse o sınava girdim. Sonunda o sınava girdim, ondan sonra süreçte garip bir şey oldu yani benim bütün hayatımı ters yüz eden. İşte sınav sonucu geldi. Ben "****" var, orayı kazanmıştım. Babam o yaz böyle çok ani bir şekilde bir beyin rahatsızlığı geçirdi. Yani böyle abim hatta abim de üniversiteyi kazanmış "tıp". Bir tane abim var benim iki kardeşiz. O da aslında çok haylaz bir adamdı. Yani sonunda başardı ve tıp başardı falan böyle gerçekten yani. O bizim evin böyle herkesin kendi köşesindeki hali içinde aslında duramayan böyle bir tipti yani. Hiç gerçek dersler mesela benim tam tersime her zaman yakası, paçası böyle yırtık, dağınık falan eve gelen, hiçbir zaman defter taşımamış falan bir adamdı yani. O yüzden de babamla tabii bir süreçte onların da tartışması başlamış ama sonunda abim kırmış işte, üniversiteyi kazanmış gidiyor evden (gülüyor). Ondan sonra o süreçte tam bu süreçte işte babam o rahatsızlığı geçirdi ama gerçekten o ani oldu. Yani hani bu rahatsızlık şeydi, bir şeydi diyeyim. Yani önce bir yerinde bir şeyler oluyor. Doktora gidiyorsun işte hani öyle değil, tak! Diye geliyor hayatına ve daha doğrusu şeye beyne ve bir anda her şeyi, bütün sistemi çöküyor. Yani çok acayip bir şey gerçekten. Neyse babam böyle bir, böyle on on beş gün içinde, arada doğru dürüst hiçbir şey olmadan yani tak diye komaya girdi ve böyle seri olarak yani bir üç ay falan komada kaldı. İşte asıl makineyle bir süre yani baktılar bir şeyler oldu ve bütün yani aslında bütün beyin fonksiyonları bir şekilde sıfırlanıp, tekrar yavaş yavaş geri açıldığı, uzun bir süreç olarak ikinci bir insan olarak tekrar hayata döndü, yani yeni bir insan olarak. Yani o süreçlerde tabii, yani işte bu kız Ankara'ya gitsin mi, gitmesi mi? O buraya gitsin

mi? Ne olacak? Yani aile diyorum ya, sadece o iktidarın altında bir şekilde bir arada kalan şey oradan dağılınca böyle gerçekten çok tanımsız alanlara düştük her birimiz yani. Benim için de yani bu sonuçta şey bir rahatsızlık da değil yani hani beyin böyle bir tahribatı bir şekilde iyileştirmesi yani diyebilirim aslında hani iyi kötü oturduğu süreç belki 10- 15 sene sürecindedir yani hastalıktan hani tamam artık bu şey budur, bizde onunla böyle yaşarız dediğim bir süreç. Gerçekten çok acayip bir şey beyin rahatsızlığı yani bu tarz. Ondan sonra bir şekilde gitsin denildi. Hani burada o zaman baban zaten bir onların bir üç, herhalde üç senesi falan hastanelerde geçti belki dört de olabilir. Hani bizimle buralarda böyle takılmasın yani gitsin hem uzak kalır hem böyle böyle bir şeyler olur diye öyle Ankara'ya gittim.

Ankara'da yani şey ne zamandı? 97, Ankara'da, böyle şeyde Ankara'da "****" mahallesini biliyorsunuzdur belki, yani tarafta bir tepede izole tek başına duran böyle birkaç ne diyeyim modern cumhuriyet mimarisıyla yapılmış güzel binalar, güzel bir yerleşke aslında. Aslında o arazi içine yapılmış o dönem hani bayağı ilim irfan yuvası yani. Böyle gerçekten tarihine baktığımızda çok böyle değerli öğrencileri var. Zaten okula girdiğinizde de yani böyle belli bir gelenek üzerinden, orada eğitim yapıldığı, sonuçta orada bir tepeye kapatıyoruz yani. Lojman, öğretmenlerin lojmanları da aynı yerleşkenin içinde hani. Onlar da hep orada yaşıyorlar. Biz de orada yaşıyoruz. Biz de orada bir komün gibi beraber yaşıyoruz aslında (gülüyor) ama yani mevzular çok ağır (gülüyor). Yani gerçekten herkes çok ağır yani. Yani herkes böyle Anadolu'nun farklı farklı, yani bir Ankara'dan gelen tipler var tabii ki ama onun haricinde gerçekten Türkiye'nin her yerinden gelen yani böyle genelde en azından o dönem için hani böyle hani yani orta sınıf bile olamama yani tabii belki en fazla orta sınıf olmuş diyeceğimiz, köyünden taşrasından da gelen, yani bir sürü insanın olduğu garip bir yer yani. Yatılıyız işte. Yani o süreçte benim için büyük ölçüyle, şeyle de geçti yani hem babamın yarattığı kapanma, üzerine de yani böyle o dönemde öyle bir yere kapatılmak, yoğun bir kapanmaydı: hepimizin için, oraya giden herkes için öyleydi ama benim için öyle ekstraları da vardı. Yani sonuçta babam hala böyle hayatta kalacak mı? Kalsa nasıl kalacak, şunlar nasıl olacak, bu nasıl olacak? O zaman ne yapılacak? O kadar çok şey var ki, kırık var ki her yerde, hani birleştirmek bayağı zor yani. Bu arada tabii benim şeyimde biraz dağıldı açıkçası böyle, yani hem psikolojik yapım hem yani böyle hayata yani neyi önemsiyorum, ne önemli yani hani bütün varoluşsal sancılarım bir anda çok böyle dibe vurdu. Aslında ilk kez ağırlarımı o süreçte yaşadım herhalde. Yani biraz da böyle uzun süre üstümde kaldı aslında o. Yani bir parçam oldu diyebilirim.

Sonrasında ve bitirdik bir şekilde. Yani oradan gerçekten çok başarılı insanlar yetiştiler. Hepsi dünyanın bir yerine daha iyi yerlere gittiler, yani sınıf arkadaşlarım falan ama ben zaten o süreçte hani o ortaokuldaki mutlu, çalışkan böyle bir yere kitlenmiş gidiyormuş gibi duran insan olmaktan çoktan çıkmıştım, yani hani şeydim o süreci de tamam yani lisedeyim zor bir lise, bitirebilirim niye yani hiçbir şekilde bunu idare edebilir miyim? İdare ederim. İyi edeyim diye gerçekten böyle beklentilerimi bir şekilde minimize ederek çok kendimi içimde yoğun sorgulamalarla geçti. Sonra bitirdik. Üniversite sınavı geldi. Herkes işte idealleri var, bilmem ne, bende de yani o dönem aslında felsefe mesela hayatıma şeyde o dönemde girdi yani, toplumsal meseleler, işte bunlara bakan farklı taraflar ya da işte din. O okulda mesela çok koyu dindar gelip ağır ateist olan bir, bir ciddi bir kalem çocuk vardı yani. Hani o sert dönüşlerin hepsini de bir yandan ben şey yani uzun uzun izledim. Hiçbir zaman en azından o süreçte öyle kendimi o kadar ağır hani onlar en azından o süreci bir dolulukla yaşadılar. Yani kendilerine göre tercihler yaptılar. Bir şekilde okulda ol, yani yatılı, yani bağımsızlığı kendi kurdular yani. Benim içinse o şey, o süreç asla o kadar böyle yani yerli yerine hiç oturmadı yani. Her şey darmadağınık, sürekli böyle etrafında geziyordu ama tabii bir sürü.

Dediğim gibi o küçük dünyanın dışında şehir hayatının, hani güç şehir hayatının ne olduğu, insanların burada ne gibi deneyimleri olduğu, hangi meselelerin yani nasıl bir yerden ele alındığı gündelik dilde konuşulduğu falan filan bütün bunları sonuçta o tepede de olsa Ankara üzerinden, ilk kez orada yaşadım. O süreçte bir şekilde bir olimpiyat şey, liselerarası TUBİTAK'ın projeleri, bilimsel proje yarışmaları oluyordu. Ben de kimyada şey için, bir arkadaşımın bir proje için çalışmıştım. Böyle son sene de gidip gelmeye başladık. Kimya bölümünden bir hocamız bize danışmanlık yaptı. Aslında kafamda bir ya ampul yandı ilk kez uzun bir zamandan sonra hani şeyi tekrar böyle yani bir meslek, bir tercih, üniversite sınavı tercihten ziyade hani yani hayatın anlamını kurabileceğin hala bir yerin, bir mekânın ve bir uğraşın olabileceğini tekrar hissettim yani. Yani bir orada tabii orada laboratuvarlar sürekli bizde de yani biz de ağır bilim lisesiyiz falan. Dolayısıyla bir nokta da tam böyle bitirecekken, vov! Bilim falan diye biraz içimdeki bir şeyler kıpraşmaya başladı. Ama bunu daha çok dediğim gibi ya temel bilimler üzerinden algılıyorum ya da felsefe gibi o da yani temel bilimler üzerinden algılıyorum. İster istemez bu merkezden, bu liseler aslına bakarsanız kendini temel bilimler çalışmaları üzerinden biraz da geçmişte kurulmuş yerler. Belki onun da etkisi ama işte sınava girdik bir puan aldık, puan yani herkes mühendislik ve tıp yazıyor. Hatta benim kimyaydı o ödülü, bir ödül aldım ondan dolayı tıbbı ek puanım vardı falan. Bütün tıplara giriyorum. Herkes işte doktor ol falan bir

şeyler saçma sapan, her şey saçma sapan yani. Yani insanlar böyle ya mesela evdeki durum çok trajik birileri benim doktor olmamı istiyor falan böyle. Yani gerçekten hani ne yapmak istiyorum ne istiyorum gibi bir şey asla düşünmedim yani. Aldığım bir puan vardı Ankara'da kalmamaya, kalmamak istedim sadece. O dönem ailemde Ankara'ya geldi. Orada Ayaş'ta fizik tedavi merkezinde uzun süre kaldı babam. Sonra da işte Ankara'da bir evet bir süre malulen emeklilik için arkadaşları, yani bir şekilde onun idare edileceği bir pozisyonda emekliliğini getirdi.

Ben de o süreçte işte üniversite (çok mu böyle detaylı ve şey gidiyor, öyle mi? Yani (gülüyor)) o süreçte dediğim gibi onun o yeni, yani malulen emekliliğin başladığı pozisyon çok böyle yamuk yumuk bir düzen içinde işte onlar, Ankara'ya gelişi ve yani bir sürü acayip detay gerçekten. Bir şekilde ben de Ankara'da kalmak istemedim. Yani işte nedir orada? Hacettepe'de gidip okuyabilirsin falan. Hatta İngilizce tıba bile gidebilirdim (gülüyor). Yani bunlar konuşuluyordu, evet, evet. Ben de yazmadım tıp falan. O arada endüstri mühendisliği falan gibi ya da bu makine mühendisi falan olmak da istemiyorum. Doktor falan da olmak istemiyorum. Felsefe yazayım, kimya yazayım dediler. Bu puanla yani bu Türkiye'de gerçekten bu eğitim sisteminde nice insana, nice gence, nice güzel beyni gerçekten zıyan ettikleri o sistem içinde mühendislik ve doktorluk yazdık. Ben de ağır mühendislikleri de yazmayayım dedim. Çünkü gerçekten hiç ilgim yok ve zorlanacak şeyim yok, duygu durumum yok yani. Bir de bir bölüm vardı. Hangisiydi, o fakülte biliyorsunuzdur? O ikisini yazdım. Oradan onun üstüne de muhtemelen bilmiyorum gene Ankara'dan gelmeyeceğini bildiğim, gerçekten gelmeyeceğini bildiğim çok büyük mühendislikleri yazdım. Altına da tık tık böyle o ikisini yazdım. Bir tanesine girdim. Aslında İstanbul'a gitmiş oldum.

Yani evet İstanbul, tabii ayrı bir dönem. Yani hala bu babamın yarattığı, işte fen lisesinin yarattığı şeyle açıkçası böyle tam karşıma alıp yüzleşecek şeye gel, hala gelmemişim. Cesarete, algı durumuna hala gelmemişim. Çünkü bir yandan da yani gerçekten çok kimsesizim yani. Hani şey değil, hani çok aniden kopmuşum ailem, arkada bıraktığım ailede dağılmış, başka referanslarım yok öyle bir yerden yetiştirilmemişim. Şehre ilk kez geliyorum. Ankara sürecinde. Bu İstanbul'da yani ilk iki senem, ilk ikisi değil de özellikle birinci senem yani okula kaydoldum, sonra da aslında o bölgede sokaklarda dolaşmaya başladım yani (gülüyor). Böyle böyle Maçka, Beşiktaş, Taksim yani o dönem ben Kadıköy'e bile taşmakta çok çok geç yani. Benim İstanbul'daki hayatım boyunca Kadıköy'e taşınmam, girip çıkmam bile çok geç ve azdır diğerlerine kıyasla. O

üçgendeydim “***” mühendisliği, orada da gene böyle o dönem gerçekten çok fiyakalı bölümdü, ilk zamanları. Aslında hala güzel bölüm olduğunu düşünüyorum daha çok şey yapamadım, içine giremedim herhalde (gülüyor). Yani arkadaşlar genelde gelen arkadaşlar şey tabii yani gene böyle taşradan gelmiş, bir sürü farklı tipin olduğu bir fakültede gene böyle sınıfsal farklılıklar var, hepsi yani çeşitlilik var yani. Ama esas mevzu şey, ne? Herkes şey yönetici adayı, efendim şeyler, çalışanlar hepsi başarılı yani addediyorlar kendilerini, idealleri var. Gene idealleri olan insanlar arasındayız yani (gülüyor). Ağır idealleri. Yani benim içinse aynıydı açıkçası (gülüyor). Biraz böyle, benim gibi bir arkadaşımın öyle, başka başka alemlerde, parti muhabbetleri ve sınav geçer miyiz? Geçeriz ya! Diye, geçtik, bitirdik yani. Yani o süreçte, yani diyebilirim ki o süreçte aslında benim o açılmış evet yani böyle gerçekten yarılmış beynimi böyle hala bütün sinir uçlarının böyle cazır cazır cazırdığı bir süreç. Yani üniversiteyi bitirdiğimde de yani ne fark etti o halimden? Diye düşünürsem, yani en azından o süreçte böyle ilk kez benim gibi ne bileyim benim gibi soruları olan, bu sorulara akıllıca cevaplar üretebilen falan insanı açan başka başka insanlar tanıdım ve bunu dediğim gibi kapalı bir yerde hapsedilmiş bir ortamda değil kendimce kurtarılmış bir alanda yaşama fırsatı buldum ilk kez yani. O dönemde yani “***” fakültesine girerdim, derse girerdim, kantinde otururdu sonra işim bitince mesela Gümüşsuyu'na geçtim. Gümüşsuyu gerçekten çok güzel bir kampüstü bence ya da Taşkışla da o dönem öyleydi mutlaka. Ama benimki daha Gümüşsuyu'nda geçti. Yani orada hani mesela ilk kez diyebilirim böyle seküler bakış diyebileceğimiz bir bakışı ilk kez ben Gümüşsuyu'nda gördüm. Oradaki arkadaşlarımda, onların yani eleştirel düşünce ve söylem kabiliyetlerinde, orada felsefe kulübümüz vardı. Önce onun için gitmeye başladım. Sonra öyle Gümüşsuyu kantininde, yani o dönemler güzel bir kantindi orası. Oranın zaten ekipleri vardır. Orada kantine giderdik. Yani kendimiz bulurduk birbirimizi ve güzel sohbetlerimiz olurdu. Oradan çıkan arkadaşlarımda da hepsi yani hem iki anlamda başarılı hem de aslında baktığım zaman gerçekten hani söylediklerini, hayata geçirebilen, hayata belli bir politik çerçeveden yaptığı her şeyi belli bir politik çerçeveden yaklaşan ve bunu yani, yani güzel bir etikle, erdemli bir şekilde, yani bunlar ağır kelimelerdir ama yine de bu bütün, bu Türkiye'nin geçirdiği bütün bu süreçte geri dönüp baktığımda çok kıymetli insanlar hepsi yani. Oradan geçtik.

Velhasıl İstanbul sürecinde evet iyi kötü siyasetle, toplum bilimleriyle, felsefeyle hani böyle konuşmaya başladım ama bunu da yapmışım çok böyle garip bir kompleksi gerçekten yani. Mesela o dönem ben dört sene boyunca işte dediğim gibi ya da üç, özellikle ağır üç senesi o bahsettiğim üçgende şöyle yaşıyordum: Derse gidiyordum,

sonra "****" orayı bir şekilde biraz oturuyorduk, muhabbet ediyorduk sonra Taksim'e geçiyordum akşamları üzeri bir de. "****" diye bir kafe vardı orada, belki bilmiyorum biliyor musunuz? Orada çalışıyordum akşamları. Sonra oradan çıkınca da tekrar Taksim'de, bir çukurdan sonra bazen böyle işte öyle bir beraber, daha doğrusu ilk kez kapısından girip merak ettiğim siyasal örgüt vardı. Biraz oraya bakıyordum falan ama yani şey hani o sol ciddiyeti çok biraz kılığım, tavrım, her şeyim yani bu şeyliğim; kafamın karışıklığı gerçekten biraz şey yapıyordu, tam oturmuyordu. Nitekim ben de her zaman kapıdan biraz içeri gidiyordum. Sonra tekrar çıkıyordum. Böyle o süreç hani ilk gerçekten örgütlü bir yapıyla, bir şeyler yapma sürecim hiçbir zaman çok temiz neticeler vermedi yani (gülüyor). Bir şekilde aklıma yatmayan çok şey oluyor böyle yani.

Yani dolayısıyla biraz yani hem aslında İskenderun'dan da alırsak ben İskenderun'da o kendimi de ilk kez hani kuran hafızayı hatırladığım yer olarak İskenderun'da ben aslında çok ilerici bir noktada, bir mekânda bir şehirde yaşadım. Sonra geri dönüp baktığımda tamam Ankara'yı gördüm, İstanbul'u gördüm, başka bir sürü şehirde de ya da küçük bir yerde ama bölge olarak farklı bölgelerde de yaşadım ama o dönem Hatay'ın, İskenderun'un yani gündelik yaşamın çitasını ben çok fazla bir yerde görmedim aslına bakarsanız sonrasında. Çünkü yani bu işte çok kültürlülük, eğitmen, kıymetli olması, insanların gündelik hayat kalitesini ne anlama geldiği işte, şehirli olmak bunların hepsi biz o zaman farkında olmasak bile kendi gündemimizde yerli yerindeymiş yani zaten. Mesela benim babam aslında böyle Türk milliyetçisi olarak tanımlayan bir insandır. Şey o zaman bütün, yok yani o zamanki bütün aile dostlarımızı hatırlıyorum. Aralarında böyle gerçekten hem etnik hem dinsel hem arka plan olarak çok farklı insanlar var. Yani gelip babamın, babam zaten öyle diyor annem, bir şekilde arkadaşlar genellikle erkek kafalar bir araya gelirler, saatlerce konuşurlar, tartışırlar "****" şeydi yani, biraz düşün adamıydı. Etrafında da öyle insanları tutardı. Yani onlarla ilişkilendirirdi ve bunları seçerken de gerçekten şeye kapılmazdı, bir tür milliyetçi olmasına rağmen. Yani kim nereden, kim olarak geldiğinden ziyade, gerçekten fikre değer veren bir adamdı. Yine ama babamda da dediğim gibi o, bunu belki kendine bir savunma olarak da bunu böyle kuruyor olabilir. Ne olduğunu bilmiyorum gerçekten. Çünkü Türk milliyetçisi gerçekten. Yani bunu böyle, kendi ya o kadar farklı farklı işlerde, o kadar daha net olarak ve bizim en yoğun çalışma alanımız olarak ortaya koydu ki hastalığından sonraki süreçte de bu böyleydi yani. Hala dönüp o İskenderun zamanlarına, onun sosyal yaşantısına baktığımda böyle aklımın almadığı, hani onun psikolojisini anlamak üzere bu nasıl olur? Acaba bundan mı? Şundan mı? Hayır yani çok ideal bir insandı falan diye, içinden sıyrılmamanın çok kolaycı geldiği durumlar var

yani. Dolayısıyla evet İskenderun, diyebilirim ki yani İstanbul'da gördüğüm şeylerdi benim açımdan, sokağı öğrendim İstanbul'da. Yani en çok herhalde benim için en güzel yanı oydu. Yani çok yürüdüm, çok yürüdüm. Yani bütün bu karmaşalarımın hepsini sağ olsun İstanbul'un sonsuz (gülüyor) yani gerçekten güzel mekanları arasında özgürce yürüyerek bayağı düşündüm. Yani mesela bir dönem Çapa'da oturuyordum. Çapa'dan her gün Taksim'e falan yürüyordum yani. Bundan daha uzun mesafeleri de yürüyordum (gülüyor). Ya öyle bir biraz da hafif böyle tabii ara ara ya bazen tamamen depresyonu kırmak için yürüyordum. Bazen manimi atmak için yürüyordum ama yürüyordum ya başka bir şeyim yoktu, durumum yoktu yani. Bir şekilde meslek, üniversiteyi bitiriyorum ama elime aldığım meslekle kurduğum bir ilişki hala tanımlanamaz durumda. Çünkü büyük ihtimalle bir şey oturmayacak. İşte ailem, o yüzden ne bileyim beni belki benim kapalılığımdan, sorularımdan böyle beni alıp çıkaracak bir şeyle de ve bütünlüklü bir şeyle de karşılaşamadım. Dediğim gibi ben kendimi belki dar alanlara kapattım. Nereden bilirdim. Ama bir yandan da orada da yani hayatımı etkileyen çok önemli karakterler hayatıma aldım. Bunu söyleyebilirim.

İstanbul, bitirince fakülteyi bir iki sene bir yazılım şirketinde çalışmayı denedim, çalıştım falan. Sonra yani baktım İstanbul'a da alışa.. ya İstanbul'da kalmak istemiyorum. Yani ne istediğimi de bilmiyorum ama İstanbul da fazla geliyor. Yani hani bir sürü başka başka nedenlerden ötürü, durum başka başka biçimlerde anlatılabilir mutlaka ama yani herkesin o klasik hikayesi vardı ya, öğrenciyken İstanbul çok güzeldi işte çalışınca hiç de öyle değilmiş falan. Gerçekten de hiç de öyle değilmiş yani (gülüyor) benim açımdan öyleydi. Onu da geçtim öğrencilik haricinde, bir moda geçmenin, kendisi yeterince berbatken, bir de öyle bir moda İstanbul'da, benim şartlarım da en azından kanıtlamak benim için anlamsızdı yani öyle hissetmedim. Ama oradan da haydi çıkıyorum ve başka bir yere gidiyorum heyecanlıyla çıkmadım.

Oradan da bir hayal kırıklığıyla annelere Ankara'ya geri döndüm. Yani böyle çok dramatik gibi anlatıyorum ama tabii ki arada aslında yani dediğim gibi benim benim açımdan kurucu olaylar, bağlamlar ve karakterler olan bir sürü kesit de var sonuçta yani. Ona göre bu ülkede yaşayan herhangi birinin de zaten öyle bütüncül hikayesinin dramatik olmaktan çok kaçır bir yanı zor yani. Onun haricinde evet Ankara'ya döndüm. Ankara'ya şöyle de döndüm. Felsefeye bir başvuru yaptım. yüksek lisansına kabul aldım. Sonra döndüm işte. Önce annelerle yaşadım biraz. Bir yandan yaa, felsefe bana çok iyi geldi aslında ama tabii yine de böyle seviyeli olarak açıldı, açılmaya açıldım aslında hala çok

mesela felsefe sınıfında da şöyle bir yabancılık çekiyordum, ya bir anda o İstanbul'un sokak şey havasından çıkıp, o Ankara'nın o biraz izolesi yapılarında hani öyle büyük büyük meseleler konuşup, ondan sonra da tekrar biraz biraz da kantinde konuşup, sonra ne bileyim ben, biraz da orada konuşup, biraz da burada konuşup (gülüyor), böyle hani ilk şeylerin arasında konuşarak geçen pratik bir yanıyla önce çok güzel geldi, bütün entelektüel açılığım böyle harıl harıl doluyor yani oraya güzel bir şeyler oluyor ama bir yandan da garipsiyorum mevzuları yani bu, yani bu hayat biçimini garipsiyorum. Yani hani içimi dök, çek, içe dönük bir tip olsam da kendimi dışarı yalnız olarak dışarıda yapmaya alışık tipim yani. Ama burada biraz daha kapalı bir ortam var. Dolayısıyla felsefede bir şeyler bulmuş olsam da işte bu Ankara, Ankara'nın sosyal hayatı falan filan bir yandan ailenle olan yaşadığım hala o yani sakinleşemeyen bir türlü durum. Yani hala huzursuzum kısacası. Orada işte üç dönem okudum. Güzeldi de yani, başarılı da bir tiptim. Ama o arada işte bir arkadaşla, bir arkadaşım oldu. Ya dediğim gibi, bu detaylara ne kadar girmeliyim, bilmiyorum? Kısacası, o felsefe öğrenimi yarıda kaldı benim. Ben kalktım Guatemala'ya gittim. Böyle ya, neden Guatemala ya gittim çünkü yani bir şey artık yorulmuştum yani. Bir şeyler, şey olsun diye çabalamaktan ve olmamasından artık benim sorunumu bir şeyin, neyin sorunuydu bu yani yoruldum, yani ve bir arkadaşım zaten mezun olup gitmişti. Orada bir beş, altı aydır kalıyordu. O zamanlar böyle ufak ritim çalışıyorduk. O bir araya geldiğimizde müzik falan yapıyorduk kendimize. Dedi, sen de bilet ayarla gel! Burada müzik yapıyoruz. Bize işte zaten kaldığımız yer belli, bir şeyler, sıkıntı olmaz, gel dedi.

Yani öyle gerçekten çok apar topar, böyle bir ayın içinde, tamam ben Guatemala'ya gidiyorum. Neresi orası? Harita da nerede falan (gülüyor)? Buldum! Tamam giderim o zaman diye, gerçekten de komik bir şekilde oraya gittim. Bu arkadaşım eski kocam oluyor (gülüyor). Evet o da onunla da Ankara'da tanıştım. Bu Ankara'da da aslında yetiştiğim bu mesela, lise dönemimde ilk kez mesela izinle Ankara'nın sokağına çıktığımızda, bir yerler keşfedilir falan her zaman. Hepsi çok heyecanlı ama bir yer vardı ki biz orayı bulduk ve inanmamıştık mesela "Pat" diye bir yer. Belki biliyorsun. O zaman Pat değildi tabii ismi. Adı sadece kafe o zaman. Yani orada böyle sakallı abiler var. Hepsi çok karizmatik, çok tatlılar. Tatlılar gerçekten hani böyle evet üzgünüm hepsi sakallı abilerdi ama yani belli bir dünya görüşüne sahip o dönem, yani bizim sorularımıza yani gündelik hayatın içinde cevap üretebilen, gerektiğinde de fazlasını aktarabilen kapasiteli abilerdi yani. Üzgünüm gerçekten benim hayatıma o anlamda böyle kadın olarak, hani böyle izleyip, feyz aldığım ya da işte sorularıma cevap bulduğum, rehber aldığım -ya bunlar abartılı olabilir ama yani

hani- takip ettiğim insan, kadınlar konusunda hep bir kıt bir coğrafyam oldu. Neden bilmiyorum yani. Evet onlarla bir yandan yani onlarla da tabii ki gündelik hayatın içinde felsefe çalışıyoruz yani. Oralarda ve siyaset de. Yani sonuçta bunlar olgunlar da hepsi abi olmuşlar sakallı abi olmuşlar ama oraya gelene kadar da belli mücadelelerin içinden gelmişler hala kendi özgün haklarını kurmuşlar, yani orada başka bir mutfakta aslında bana göre gerçekten bir felsefe sınıfında girdiğim sınıftan biraz daha böyle ya, gerçekten hayata değen böyle bir sürü şeyi içine alan bir sınıf olarak. Orada da mesela çalışmaya devam ediyorduk felsefeye Ankara'ya döndüğümde. Zaten benim hayatımda ne zaman böyle bir şeyler kitleniyordu falan en azından uzun bir süre. Yani ve her zaman gidip ben burada çalışacağım, çalışıyorum diye bu iki, üç mekân var, gider çalışırım. Bu işi severim yani. Hala da yapabilirim aslında ama hayat bana başka roller biçiyor şu an.

Evet orada tanıştım bu arkadaşım ile da zaten. Bu eski kocam dediğim arkadaşım ile tabii orada, orada ilk kez işte Kürt meselesi de kafede konuşulan yani daha çok hayatıma giren bir mesele. İstanbul'da yani bu bahsettiğim alanda mesela Kürtlük çok konuşulmuyordu benim etrafımda. Yani benim etrafımda o dönem fakülteye giren böyle, bir halkevleri vardı. Çok ince ince, resmen bacadan girmeye çalışan yani (gülüyor). Bir de TKP vardı yani o bölgede, her böyle o bölgede avlanan. Ondan sonra şey o başka da hani gerçekten ben arayıp bulsam, her şey vardı tabii ki ama ben böyle çok aramadan, bana temas edebildiğim şeyler üzerinden ilişkilence aslında belki, benim şey olmadı yani, konuşmadım her neyse. Yani ki Diyarbakır'da anlıyorum ki. Diyarbakır'da babam işte yani ben aslında orada bir sürü detaylı hikâye var yani. Her neyse. Dolayısıyla bu arkadaş, bu ekibimizle beraber şeyi çok tartıştık. Yani bu şehir-kır, doğu-batı. Bunlar buradaki insanların hepsi için büyük sorulardı. Hepsi hayatında bu tarz, yani karar veremediği büyük tercihleri hayatına yayararak ufak kırılmalarla çözmek üzerinden, hayata tutunmaya çalışıyor hala yani. Benim için de geçerli bu.

Yani hani o soruda ilk kez başladı. Yani ben gerçekten şehirli miyim? Yoksa bu mu yani? Çünkü içimde yoğun bir şey, aslında şehirli olmadığımı söylüyor yani. Çünkü onun reflekslerine çok yavaşım. Ayak gösterme, şey uyum sağlamak konusunda çok biraz şeyim inatçıyım, yani mesela yabancılık hep böyle üzerime kalan bir şeydir yani. Onun da muhtemelen evet yani ben, babam köylü bir aileden geliyor. Ben bütün çocukluğumun bayramlarını, anılarımı, bunlarımı köyde geçirdim. Annemse Nizip'in; "****" Köyü'nden, babam, babaannem aristokratik diyebileceğimiz yani varlıklı bir ailesinin ama muhafazakâr bir ailesinin, dediğim gibi muhafazakâr büyütülmüş, çokta böyle evden

çıkana kadar dünya hakkında çok da fikri olmayan, saf diyebileceğimiz bir insan annem yani. İyi niyetli ama ve her zaman da babamın bir şekilde, o iktidarı altında köye gittiğimiz annemle babamın sürekli annemin şehrilliliği, babamın köylülüğü yüzünden bütün bu köy yollarının inanılmaz büyük kavgalarla geçip, büyük streslerle yaşanıp, bitirildiği falan şeyler. Mutlaka bu çelişki burada var yani. Benim kafamdaki bu kır ve şehir meselesi arasındaki örtüşmezlikte, yani bir şekilde, bunun bir tercih yapılması gereken bir şey olduğu meselesinde annemle babamın o yorucu kavgaları mutlaka var yani.

Dolayısıyla ya ne şehrilliliğe adapteyim ne tam tersi, ya felsefe tamam ODTÜ Felsefe güzel falan filan. Kalktım gittim Guatemala'ya, orada yaklaşık bir sene falan yani o arkadaşımın oralarda gezdik. Müzik yaptık yani işte âşık olduk. Yani güzeldi, çok güzeldi benim açımdan ama sadece büyük ölçüde dediğim gibi yani onunla uzun uzun bazı meseleleri konuştuk hani birebir konuştuk. Gerçekten hiçbir şey yapmadığımız, işte müzik yapıp para kazandığımız, geri kalan zamanda da gene biraz müzik çalıp, böyle kendi hayatlarımızı, işte Türkiye'den geliyoruz, belli meselelere, o, o, o politik, onun politik duyarlılığı daha yüksekti benimle tanış, onunla tanıştığım dönemde bence. Yani Dikmen' de büyümüş, Diyarbakır'lı, Ağrı'lı, onun hakkında çok özel bilgi vermeyeyim. Yani o şeydi evet. Hani ailesi de o anlamda "angaje bir aileden, babadan özellikle" geliyordu. Dolayısıyla onunla çok konuştuk bunları. Sonra yani güzel yani birbirimize verecek çok şeyimiz vardı herhalde (gülüyor) geri döndük ve şey oldu. Geri döndük, bir sürü böyle doğulu ailelerin çocukları olarak böyle hani ikimiz de birbirimizin hayatındaki varlığına artık saklayamaz durumda, birbirimizi yaşıyoruz ve etrafınızdaki insanlar da bunun farkında şeyler yani hani, özellikle onun tarafı atakta yani hani. Benim çocuğum şimdi bir tane böyle şey, oğluna aşık gerçekten üzgünüm bir kadının oğlu, "benim çocuğum şimdi evlenemez, işte şöyle olamaz, hayatında bu olmasın, şey olacak -tıp okumuştun, bitirmişti- yüksелеcek bir uzman olacak, artı büyük bir siyasetçi olacak". Hepsini olacak yani oğlan falan modunda. Öyle bir şu an yanına ekstradan bir kadın istemiyordu yani ve bunun yarattığı, bunun üzerinden saçma yerlerden aslında benim hayatıma ve benim çevreme bir şekilde rahatsız etmeye başlayınca yani o zaman eşim de hani o zamandı şimdi değil, dedi yani ben bunu kabul edemem ve ben hani şey için yani bunu kabul edemem, sonuçta ve mecburiyet yani seninle biz resmi o imzayı atmazsak, bu şey ya biz ayrılacağız ya da bu şey böyle devam edecek. Ya ben onları değiştiremem. O konuda gerçekten kronik bir ailesi vardı yani. Ben de tamam dedim yani. Evlenelim (gülüyor), sıkıntı yok!

Evlendik. Yani ama hiç öyle şey bir evlilik olmadı tabii ki böyle yani evli bildiğimiz, bu evlilik müessesesi dolduran bir yerden bir evlilik yaşamadım. İyi ki de yaşamadım. Yani hiçbir zaman yaşamaya çok öyle niyetli değildim. Evlenirken de yani hani gerçekten evlenmeyeceğim deyip, ilk evlenen tiplerdendim yani. Aynen. Ama sonuçta benim arkadaşımdayı yani. O kafada bir insan değildi yani. Biz bir ihtiyaç itibarıyla evlendik, nitekim hayatımız da öyle şekillenmedi yani. Öyle hala bir öğrenci evi gibi bir yerde yaşamımıza devam ettik. O dönem a biz evlenince tabii önce bir Antep'e yerleştik. İşte şey, hani evlendik biraz böyle sicilimizi temize çekelim; sonra bir yere hareket ederiz, biraz da karar veririz. Hani Guatemala'dan yani oradan dönmüşüz, bambaşka bir dünyadan dönmüşüz. Bir sürü fırtına olmuş, oturduk: "Biraz oturalım burada düşünelim. Hem onlar da sakinleşsin. Sonra hareket noktamızı belirleriz." diye düşünüyoruz. Bu arada şey eşim zaten şeydi, eşimin aslında bizim bu süreçlerimizde şöyle bir avantajımız vardı. O özel hastanelerde uzmanlığı olmadığı için nöbet tutuyordu, mesela. Hani iki, üç gün çalışıp hani bizi gayet kotaracak geliri getiriyordu elimize sağ olsun. Yani Antep'teki süreçte en azından öyle oldu. Biz hala onunla da yani o Guatemala'dan başlayan süreç nereye gideceğiz? Ne yapacağız? Meselesi çözülmemişti. Ama bir şekilde Antep'ten çıkmak isteyip Kapadokya'ya gittik. Kapadokya'da bir köye yerleştik. Yani benim de büyük ısrarlarım sonucunda, ben şehre gitmek istemediğim konusunda çok bir şekilde çok şeydim inatçıydım herhalde. Oraya gittik. O dönem şeydi yani o dönem hala yani Antep'te hala biz karar veremiyoruz. Yani iki tane aslında parçalanmış geçmişten ve sorunlu aileden gelen iki çocuk, gerçekten hayatın neresinden aslında çocuk diyorum ama yani artık yani kaç oluyor? Yani 25, 26, 27 yaşlar yani çok da çocuk değil yani. Şu dönemin insanlarına baktığım zaman 27 yaşında artık insanlar gerçekten, çok büyük meseleleri çözümlenmiş oluyorlar yani. Biz bayağı gerideydik (gülüyor).

Yani o dönem bir sene kadar biz orada da böyle kapandık. Bambaşka aslında sosyolojinin içinde bir, içinde gene mesela değerlendirildim (gülüyor) diyebilirim. Orada böyle şey aslında o, oranın arkadan da yerleşmiş kalıcı köylüleri de var. İşte belki biliyorsunuzdur. Oranın yerlisi bir şekilde turizmle ilişkilendiği için, oranın yerli gibi olmayan yerlileri de var. İşte bizim gibi alakasız yerden düşmüşleri var. Hep böyle kendi içinde de bir yandan dışarıdan bir sirkülasyonu olan yani acayip bir köydü aslında orası da. Orada bir sene kaldık. Çünkü neden? Yani o şey, yani o şeye karar verdi yani. Hayır yani benim büyük ideallerim var hem politik ideallerim hem de işte, aslında politik idealleri var. Onun içinde yani bir uzmanlık meselesini bir deneyeceğim. Burada kalamam, kalamayız dedi. Dolayısıyla o arada işte tekrar devlete başvurdu, bir tayin iste, aldı, biz Sinop'a gittik. Çok

güzel bir yer. Yani ilk kez bu kadar, Ata severin arasında yaşıyordum yani ama herhalde görüp görebileceğim en güzel CHP memleketiydi (gülüyor). Sinop'u bilmiyorum, benim için özel bir yerdir yani. Karadeniz'de en az Karadeniz'i en azından ilk kez öyle bir yerden tanımak, gerçi daha önce Samsun'la da bir ilişkim olmuştu.

Üniversitede ilk büyük erkek arkadaşım, benimle üç sene beraber olan erkek arkadaşım Samsun Bafralıydı. İnanılmaz aydın, bilim seven bir çocuktuk falan. Yani Samsun da bence çok değerli illerimizden birisi hala böyle arka planını, kimsenin ne kadar çalıştığını bilmiyorum ama acayip bir yer. Sonra işte Sinop'la tanıştım, orada Karadeniz'in geneline baktığınızda çok özlediğim bir yer. Başka başka yerleri de var tabii Karadeniz'in daha çok bilinen belki. Daha popüler bilinen Karadeniz haricinde.

Neyse sonra o süreçte o bir yer kazandı Ankara'da. Ben de o süreçte yarım kalan bu felsefe hikayesini dedim "Ama felsefe üzerinden devam etmeyeceğim". O dönem sosyal antropoloji diye bölüm vardı, yeni açılmıştı, yani ikinci senesi falandı. Bir şekilde geçiş yaptım. Birkaç ders saydırdım, ondan devam etmeye başladım. Ankara'ya tekrar geldim. O işte, TUS'a çalıştı o Gerze sürecinde. Benden toplamda Antep, yani bir o arada, iki ya da iki buçuk sene benim öyle şey gibi, onun yanında böyle oradan oraya gittiğim bir süreç var gerçekten. Yani bir şekilde şey yapmaya çalışıyorum, ya hani o yaptığımız şeyi, şeye anlam katacak bir, zaten kendi karmaşamdan, bir de üstüne öyle bir kararı kaldıracak bir izlek bulmaya çalışıyorum ama yok yani, yok öyle bir şey, gerçekten yok (gülme sesi). Yani baya kayıp aslında ama neyse ki şey açıdan güzeldi yani, o eşim hala hayatımda olan, çok, çok sevdiğim çok değerli bir dostum. Ve benim, küçük kapalı bir dünyada birbirimizle ve dediğim gibi onun bize, onun o pratisyen hekimliğin, hareketlerin, kolay yer değiştirebilir hali üzerinden, yani küçük alanlar da olsa hep değiştirerek, kendimce küçük alanlar kurup, böyle bayağı meseleyi konuştuk aslında. Ve sonradan sonraya yani ben tekrar beşeriye döndüm ama böyle sosyal antropoloji, sosyoloji üzerinden daha Türkiye'nin, dünyanın toplumsal meselelerini göbekten tartışan sınıflara girdim, derslere girdim ya da o kantin sohbetlerindeydim artık. Ama hala, ki mesela bu sefer artık dediğim gibi yani eş, hani Kürt meselesi, kültürel kesime ait fikirlerim daha fazla, onları da bulmak niyetiyle de gitmişim oraya. Ama yok bunlar. Yani ben denk gelmedim. Mesela çok Ankara merkezli ve Ankara'nın batısı merkezli bir içerikle geçti. Yani Türkiye'nin doğusu diye bir yer var, var yani, birileri oturmuş işte bir iki etnografi çalışması yapmış aslına bakarsanız, geri kalan her şey çok böyle bana göre yani makro siyaset üzerinden yapılan stratejik analizler yani hepsi aynı, aslına bakarsanız, hani bilmem nenin güvenlik merkezinden de

ıkrsa, iŖte bilmem nerede kendini "büyük siyaset bilimci" diye tanımlayan bir yerden de ıkrsa bir noktada analiz yapıyor yani, hani ve bunu çok yukarıdan bir yerden yapıyor. İttifak gibi bir Ŗey bu gerçekten yani. Ama bunu insanlarla yapıyorsun, parklarla falan yapıyorsun, park demeyeyim de insanlarla yapıyorsun. Ve dolayısıyla orada Ŗey olmadı ya, bir, derslerimi bitirdim antropolojide, ya yine söylemeliyim gerçekten iyi bir not ortalamasıyla bitirdim (gülme sesi), iyiydim yani. Ama o süreçte bir yandan, o kurtulamadığımız Ŗey kaynamaya baŖladı, yani kaynamasını Ŗyle aslında birbirine, birbirinden kopan bir yerdense, yani ruhsal olarak kopmaktansa, yani o gerçekten kendini net bir yere dönüp, oraya gitmek üzere o kadar gdlyd ki geri kalan Ŗeylerle çok ilgilenmiyordu. Ya benim bununla yzleŖmem gerekiyor, ben bunu biraz uzattım aslında.

Sonuçta Ŗey oldu, ne oldu? O bir sene, evet, benim programım bitti, tez yazmam gerekiyor aslında, o bir, evet, uzmanlık denemesi oldu, bir yeri kazandı, baŖladı ama yani bilmiyorum istediği yer, Ŗey psikiyatri istiyordu hep, hep yani, bir tek onu söylerdi, ama kazanamadı, baŖka bir Ŗey kazanınca "deneyeyim" dedi, gerçekten bir ay falan dayandı hani. Çünkü yle bir insan değildi gerçekte hani bambaŖka meseleleri topladığı bir yerdi psikiyatri onun için. Yani kendisi de yani kendisinin psiŖik süreçleri de karmakarıŖık, kendini de iyileŖtirmek, yani oradan kendinden bir Ŗey çıkarabileceğini görebiliyordu. Yani kendiyile de sağaltmadan, herhangi bir pozisyon da dememesi, dert edindiği bir meseleler adına farklı bir Ŗey yapabileceğini de çok net görüyordu yani. Ama tabii böyle anlatınca çok öz bilinci yüksek falan biri gibi çıkıyor ama yani öyle, yani hepimizin evet yani tabii ki yani, öz eleŖtiriyi gerçekten yoğun yaptığımız, yoğun yapıyoruz bir Ŗekilde o geleneksel olarak geldiğini dŖnyorum. Yani iliŖkilendiđimiz siyasal çerçevelerden de geliyor, onlarla iliŖkilenirken aslında zaten, o kavramıyla tanıŖıyorsunuz ve o sizi ya bir kavramı tanıŖ, tanıttiğiniz andan itibaren de zaten o dŖnen bir zihinde zaten kendi alanını doldurmaya baŖlıyor, bu da tabii ki yani "****" siyasetiyle yakından ilgilidir. Ama biz bunu çok ayrı yerlerden gelip, buraya gelmiŖ tipler olarak yani biz bunu kendi hayatımızdaki, kendi gelecek projeksiyonumuzdaki konumunu belirleyemiyoruz aslına bakarsanız. Yani biz, oraya, biz, yani geldiğimiz tüm kültürlerle nasıl bir yer bulacağız kendimize?

İkimizin de " haa deđilmiŖ, hadi o zaman geri dönelim" falan diyecek bir kafası yok yani. Net. Neyse o onu denedi, olmadı. Ben programı bitirdim, bir tez yazmam gerekiyor. Ŗey, yedi tez nerisi verdim, sonra Viyana'da tez döneminde bir Erasmus'a baŖvurdum. Yani bir, ikimiz de, o, o da Doğu'da bir yere, bu sefer, bir hastanede, bir nöbet buldu, o dönem neresiydi ya acaba Ağrı mıydı? O, o tarafa geçti, ben Viyana'ya geçtim. Bir sene, Van'a

gitti o ya, evet Van'a gitti, çok acayip bir şey oldu evet, yani o Van'da bir hastaneye gitti ya da Tatvan'dı, evet Tatvan'da bir hastaneye gitti, ben de Viyana'dayım. 2011 yani, 2011'in, Ekim miydi? Ekim'inde Van depremi oldu yani o da oradaydı. Ben yani, Viyana'dayım o dönem işte oradaki bir tane hocamızla güzel bir ilişki kurdum işte böyle bir, kadın hareketi üzerine bir öneri, şey, tez önerisi vermiştim, çok güzel dersler alıyordum, bana göre çok güzel. Yani Viyana'dayım, inanılmaz bir şehir, yani inanılmaz hani şey anlamında, benim gibi şehirde yürümeye bayılan biri için çok güzeldi, benim için şehir dediğim şeyle gerçekten daha başka bir boyutta tanıştığım bir yerdi ve tabii hani o şeyi çok net gördüğüm, Türkiye'den ilk dışarı çıkıp Guatemala'ya giden, sonradan Avrupa'ya ilk kez giren birisi olarak, yani aradaki fark, yani Avrupa'yı da aslında başka bir gözden gördüm, benim ilk görüşüm biraz öyleydi. Yani böyle, yani, Avrupa medeniyetine saygı duyuyorum, yani bunu inkâr edemem, yani, hani, aydınlanma düşüncesini ya da o tarihi inanılmaz buluyorum, o tarihin yetiştirdiği zihinleri inanılmaz buluyorum. Yani, hani bence diyebilirim bazen hani, bu kendine rehber bulamamış bir tip olarak bende belki de mesela böyle yapmalısın, hani oradan bir tane “****”yi seçip, hani tamamen onu şey yaparak, falan yani (gülme sesi) oradan acaba gidebilir misin? Gibi saçma sapan bir değil çünkü hayran kalıyor insan. Ama tabii işte onunla da o zaman, Doğu- Batı meselesinin bu yüzü ortaya çıkıyor yani işte, orada Avrupa var, sonra başka halklar var, biz varız orada, yani hani ben en azından Viyana'da çok keyifli, konforlu bir yerde yaşarken, işte Van'dan arıyorlar, Roboski oluyor mesela falan yani, bu çok acayip bir şey bence, insanlara anlatıyorum yani onların tepkilerini görmek de çok garip, ki politik bir, ev halkıyla yaşamak, öğrenciler falan filan. Dolayısıyla yani orada, Avrupa'da kalma fikri, her zaman bizim gibi yerlerden gelen insanların kafasında bir şekilde her zaman gelir gider, tabii yani yasakları olmayan, dediğim gibi, belli bir konfor alanında hala yer tutabilen insanlar olarak bizlerden bahsediyorum. Benim de aslında onu kurabileceğim gerçekten imkanlarım oldu, o dönemde de Viyana'da kalsam, kalsam mı gitsem mi? Diye çok düşündüm. Çok da düşünmedim, az düşündüm, sonra o senenin sonunda direkt Van'a geldim tekrar.

Van'da geçirdiğim bir üç senelik süreç var. O da çok ilginç bir süreç aslında. Yani, güçlüydüm o dönemin sonunda. Üç sene. O dönem işte bir yandan böyle Barış Süreci'nin, Süreci, Barış Süreci, onun ilk rollerinin yeni yeni konuşulduğu, yeni yeni değil aslında 2009'dan sayarsak biraz daha böyle gündeme geldiği zamanlar değil ama 11'de geldim evet 12, yani evet 2012 sonrası, 11'de geldim dediğim gibi o Van Depremi sürecini de geçirmem bambaşka bir deneyim var. Bir şehri tamamen bunun, deprem deneyimi olan ya da sonrasında oraya gidip, oradaki insanlarla yaşayan herkes onu yaşamıştır

gerçekten. O, o hani her şeyin yerle bir olduğu, o toplumsal düzen dediğimiz, ne idiği belirsiz şeyin ortadan kalktığı, yani böyle sokakların ışksız, her yerin moloz olduğu, insanların gerçekten çok pratik kendi aralarındaki anlardan, yaşamda kalmak üzere çözümler ürettiği yani falan, değişik zaman. O süreci bir şekilde atlattı Van, toparladığı, yani toparlamadı tabii ki ama biraz yumuşadığı bir sürece geldiğinde de işte, Barış Süreci, 2012 herhalde, barış sürecinin artık biraz daha şey olduğu, evet geliyor barış, birileri ateşi kesiyor, birileri işte orada birileriyle görüşmesine izin veriyor. Bir yandan böyle şey oluyor, bir yandan çok alakasız, aynı anda şeyler oluyor yani böyle toplumsal bir ya Türkiye Tarihi'nin sıradan toplumsal şizofrenilerinden biri oluyor gerçekten. Nitekim o an, o süreçte benim yanımda olan insanların hiçbiri de açıkçası böyle bir sürecin, altına doldurulabilir olduğuna inanmıyor. Yani tamam sokaklar çok güzel, insanlardaki mutluluğu görebiliyorsunuz, yani başka bir şey oldu ya. Hani dün bir de depremden çıkmışız üzerine Barış süreci gelmiş falan, yani nasıl bu kadar iyi denk gelir? Tamam mı? Herkes de bir mutluluk var yani. Ondan sonra tabii işte orada yani Kürt meselesine dair aslında ben yerinde, "****" dediğimiz bölgede, bir üç sene boyunca gittim geldim. "****" diye bir kadın derneği vardı, orada ilk kez yani böyle, hani ben kendime buradan nasıl tekrar bir şekilde, bir hak çıkarırım sonucu sivil toplum oluyor çünkü meselelerin öyle çevrenin ona doğru gittiğini görüyorsun falan. Orada ufak ufak bu işlerle ilgilenmeye başladım. Sonra aslında o benim eşimle olan ilişkim, dediğim gibi kritik artık şey, yani bir kopma noktasına geldi dediğimde de gene yani birbirini yok sayan bir yerden değil. O artık başka bir şeye doğru kendini çevirdi ve gitti, ben de "tamam" dedim yani, hani. Çünkü bunu yaparken hani öyle çok ters bir şeye gittiğinden değil yani sadece o oradaki sertliği ve hani şey de çok birikmiş yani o, içinden geldiği siyasetin sürekli biriktirdiği bu böyle, olmama hali sürekli tekrar üzerine yığılan bir, yani evet, baskı ve yok sayılma yani. Bunun başka bir adı yok. Orada bir insan çıkıp, yani "evet mutlu evliliğimiz devam etsin" falan diye yani olmayan, şu an kuramadığımız bir hayatı, hayatın içinde kendini konumlandırmasını beklemek de mümkün değil. Ben de öyle biri değilim. Dolayısıyla "tamam" dedim, "sen öyle git, ben böyle gideyim, yani bu lanet imzayı aramızdan kaldıralım, bakarız yani" dedim. Ben Van'da ondan sonra bir sene daha kaldım. İşte o süreçte neler oldu? Gezi oldu, başka, yani o süreçte bir sürü şey de oldu, bir sürü patlamalar oldu, Suriye'de tabii, yani halk ayaklanması başlamış, 2011'de başlamış, bizim haberimiz yok (gülme sesi). Yani ben en son hani Arap Baharı'nda bırakmışım. O arada Van'a yani, bölge, Van'a gittikten sonra, mevzular o kadar yoğun ki aynı anda hani, yani başımızda olan şeylerin, evet yani makro siyasetinin önemini aslında baya kaçırmışız herhalde. Çünkü o zaman aslında o Barış Süreci'ni, Gezi'yi falan da anlamaya çalışırken

bence yani Türkiye'nin Suriye sınırındaki sıkışmasının oradaki yani çok daha büyük bir basıncının etkisini çoğumuz bence gözden kaçırıyoruz yani bana, ona öyle geliyor. Yani yoksa çok garip geliyor yani, yani bu kadar yan yana gelmesi her şeyin, Barış Süreci dediğiniz o kocaman yani hani özel olarak anlamaya çalıştığınızda tarihsel gelişimini, o kadar çok içinde bilinmez, o kadar böyle, ne diyeyim? Devlet sırrı barındırıyor ki yani, hani aslında oraya biraz girebilerseniz her şey öyle, çatır çatır dökülecek ama bunlar herkesin gözünün önünde yaşanırken baya bütün kapalılığıyla devam ediyor ve bunu, buna razısınız siz de. Yani eğer olacaksa razıyız, diyoruz. Yani, razı, kim, çoğu arkadaşımız razı değil çünkü onlar başka saiklerle yaklaşıyorlar meseleye. Ama sen çok basit bir yerden, harbiden acaba işte, daha az insan ölür mü? Şu olur mu? Ne bileyim hani bu bütün senin başka başka taraflar başka şeyler konuşmaya başlar mı diye. Dediğim gibi bütün o at izinin it izine karıştığı dönemde herkes başka bir yanda, aslında bence çok daha büyük meseleleri kaçırarak bir şeyler yaşadı o dönemde, 2012, 2013, 2014 yani ve sonra yani hani o sürecin tamamen bittiği, has olanın devrildiği, efendim yani hükümetin de zaten başka bir yöne evrildiği, “****” falan oralara kadar, herkes garip bir, yani herkes saf yaşadı, evet doğru kelime. Yani herkes kendine göre idealler, yani ilk kez toplumsal idealler adına bir yer olabileceğini düşündü, bir şeyler yaptı ama çok kısa bir sürede, kısa bir sürede ne kadar nahifçe düşündüğünü de görmüş oldu gerçekten. Nitekim, yani seri olarak hayatlarımız ağır kötüleşti yani sürekli kötüleşti.

Ben işte Van'dan sonra, Van'dan çıkınca bir sene Ankara'da kaldım. Gene o şekilde, nereye gideceğim, ne yapacağım? Duraklarımın hepsi farkındaysanız Ankara. Gene bir, abim, güzel, yani bizden bir abimizin mekânında çalışıyordum, üst katında da bir tane odam vardı. O binanın içinde yaşadım bir sene. İşte, ayrılmışım, o mevzu orada artık Batı ile olan, yani oradaki yaşamla olan ilişkim iyice uzaklaşmış, yani başka, gerçekten kendimce biraz daha bağlı, kök diyebileceğim bağlar kurmuşum, yakalamışım yani daha rahat yaşa, hissettiğimi görmüşüm orada. Hani çok büyük bir yerden tarif etmeye gerek yok. Orada kurulan biri, orada kurulan yaşantıyı daha bir şekilde, bana sahip çıktı, yani o köksüzlüğüm. Ondan sonra da işte, tabii savaş, Suriye, artık saklanamaz, Türkiye halklarından saklanamaz duruma geldi. Ve ben nereye gideceğimi, yani Batı'ya da oraya da buraya da gitmek istemediğim için Antep'e ilk kez dönmeye karar verdim. Yani 15 yaşımda ailemden ayrıldım, İskenderun'dan. Yani 30'larımın işte, 31, 32'ydim herhalde, o zaman tekrar ilk kez Antep'e, kendi memleketim olan şehre yaşamak üzere geldim. Ailem de zaten Ankara'dan emekli olup buraya gelmiş, Antep'e gelmiş. Orada, şanslıyım, yani o anda sivil toplum meseleleri, bilmem ne, onlar, o alanı keşfettim. Çabuk da öğrenen

bir tipim, bir sitede bir burs programı vardı, Hollanda finanse ediyordu işte Suriye'den gelen üniversite okumak isteyen, o gerçekten hepsi ayrı bir harap çocuklara bir şekilde geldiklerinde karşılansın, onları işte iyi-kötü nereden, hangi işlemleri yaptırabiliyorsunuz, ne bileyim, bu onların hikayelerini dinlemek de olur "****" diye tanımladıkları bir yerde, biri olarak, bir yandan o pozisyonu dolduruyorum bir yandan da bir burs programı bu sonuçta, onun muhtelif, işte seçimleri, artı o seçtiğin öğrencilerle, alt etkinlikler yaparak, işte onların ne kadar güzel entegre olduğunu bir şekilde ya da programın işe yaradığını, yarıyordu tabii ki yani de, hani bunu göstermek için yapınca insan bazen zorlanıyor. Bir de böyle, böyle hani hele "****" gibi, ağır yani, Antep'in kendisi de zaten öyledir. Her zaman iktidar ile kol kola bir şehir. Yani Antep, Türkiye'nin bence bütün iktidarları için her zaman pilot olarak yanında tutulması gereken Doğu'daki en temel il yani. Teşkilat yapısı itibariyle de öyle yani şey daha askeri teşkilat yapısı da öyle. Evet, orada çalıştım bir üç sene, üç üç buçuk sene. Yani bence o çocuklar da öyle bir süreçte beni buldukları için şanslıydı, bende gerçekten öyle bir, kayıp bir süreçte, benden kat kat kayıp gençlerle karşılaşarak, belki de ilk kez hayatımda kendi doğrum diyebileceğim şeyi kurmaya başladım ve ne yapabileceğimi, benden ne olabileceğini ilk kez idrak etmeye başladım. Hani artık ne olmak istediğimden ziyade, benden ne çıkar? Yani madem bunları dert edinen bir kafa olarak, benden ne çıkara odaklandım çünkü gerçekten Türkiye'de üzerimizden silindir gibi geçti yani hani o konuda hiçbir zaman bir ara vermedik. Yani Guatemala'dan, bu taraftan, dan o zamana kadar, her şey artarak sertleşti. İşte, oradaki sürecimi onlarla geçirdim, orada, hiç diyebilirim, Antep'li hiç arkadaşım olmadı. Antep'teki hala bütün arkadaşlarım temelde Suriyeli hepsi. Orada bir dernek kurduk, ha beni önce o işten, o işin her şeyini ben yaptım, bütün, sağ olsunlar o sayede gerçekten şu an para kazanmama yardımcı olan, proje nasıl yazılır? İşte proje, ne bileyim, özellikle Avrupa tarafından yazılan bir projenin hassasiyetleri nelerdir? Tabii burada benim kesik kesik biriktirdiğim bir sürü yerden bilgi bir anda dediğim gibi, ekonomik kaynak olarak işleyecek mi? Becerinin altında aniden birleşti, bunu çabuk öğrendim yani pratik olarak da öyle bir kitleyle bunu tek başıma yapmak zorunda kalınca benim için bu anlamda da ekonomik derdim anlamında bir işe yaradı tabii ki. Şey o arkadaşlarla, daha beni, o şey sürecinde devam ediyordum. Ya tabii Antep'te kalmak benim için sıkıntıydı, sevdiğim bir şehir değil Antep, dediğim gibi yani Antep içinde gerçekten çok farklı ekipleri barındıran yani ama bunların hepsinin gerçekten gettolar halinde, kendi mahallelerinde yaşadığı, yani oradaki düzenin bunların birbirine karışmaması için bilinçli hatlar, sınırlar çektiği ve her gün devriye gezdiği, temel işinin bu olduğu bir şehir. Yani halkı da Anteplisi de yani hiçbir zaman öyle gerçekten yani bana göre çok kültürlü olmayan, ya da böyle bir perspektifte olmayan bir

şehir, nasıl şehir olabilir ki yani? Köydür orası, hani, gerçekten. Nitekim sonradan sonraya mesela şeyi de anlıyorsun gerçekten Antep Halep'in kazasıdır mesela yani hani. Halep bir şehirdir ama yani, Halep'in içinde yani envaiçeşit insanın bir arada yaşadığı ve bunların birbirleriyle aynı sofralarda buluşarak yaşadığı, büyük şehirler, tarihleri de böyle. Antep öyle değil yani. Antep'in tarihine de baktığınızda yani bir şekilde geç şekillenmiş ama oraya şehircilik anlayışını getiren insanlar bir, bir şeyler olmuş ve onların oradan çıkartılmasına karar verilmiş. Sonra, birileri Türkiye'nin birçok yerinde olduğu gibi gelmiş, onların yarattıklarının üstüne oturmuş, yağmalamış, yağmalamış, bitirmiş, bitirmiş. Şimdi de yapabildiği tek şey "bura hep benimdi" demek yani, buna mecbur, yani hani başka bir şey ve asla da o yüzden o Antep hiçbir zaman ana, yani o Türk milliyetçilik diyebileceğimiz, muhafazakâr ama yani orada biliyorsunuzdur, biraz aslında Türk milliyetçiliği ile Kemalizm'in böyle değişik bir sentezi var yani ne olduğunu bilmediğimiz, ikisinin de evet ama sonuçta bir millet anlayışı üzerinden bir araya geldiği bir şehir. Dediğim gibi altında her türlü kültür var ama hiçbir zaman sokaklarında herhangi bir alt kültürün mekanını falan bulamazsınız. Yani Antep'te bir tane bu büyük avm'lerdeki diğer kitapçılar dışında oturacağınız iki tane vardı, bir tanesi ben oradayken kapandı, bir tane kitapevi var mesela yani. O da oradaki ağabeyimizin kendi yani şeyinden, mücadele biçiminden kaynaklı hala orada kalıyor. Yani değişik bir yer. İstemiyordum dolayısıyla ama açıkçası yani Antep'i sevmiyordum ama hani bulunduğum yer itibariyle arkadaşlarım, ben zaten Antep'i yaşamıyordum. Başka bir kafadaydık, o Suriyeli insanlar, onların meseleleri, benim onları göre izleyişim, yani üç üç buçuk sene gerçekten çok yakın dostluklarla bambaşka bir kültürü, o kaçırdığımız büyük geçmişi gördüm. Yani bir akrabalığı gerçekten, ya bizden tamamen kesilip atılmış bir akrabalığı, bir kültürel bağı gördüm.

Evet onlarla, he beni o işimden, devam ediyordum "****"deki o işten, sonra işte şey oldu, bu 15 Temmuz meselesi oldu. Valla ne oldu bilmiyorum, her, her devlet kurumunda olduğu gibi orada da herkes delirdi falan, orada memur olan insanlar yani, omzuna dokunsan zıplıyor falan böyle herkes (gülme sesi) komikti yani. Hani benim sınırimi, benim dayanma sınırimi zaten zorluyordu ama beni zorlamadan öyle çat diye bir orada, o dönem, şeyden sonra, darbeden sonra işte, orada bir ne seçimi oldu? "****" seçimi oldu, onunla gelen tabii darbe sonrası direkt atanıyor falan, orada büyük meseleler koşturdu zaten. Her şey, zaten gerçekten o seçim itibariyle çok fazla karmaşık bir dönemdi. Neyse o atanmışlardan bir tanesi beni çağırdı beni odasına, dedi: "Ben seninle çalışmak istemiyorum", "niye", işte "ben senin", bunları anlatıyorum ama (gülme sesi), "ben senin" he, "Ben senin", "Benim elimde senin dosyan var." dedi işte. Dedi "Ama tamam" dedi yani,

"Ben senin yaptıklarını yani senin şey yapmıyorum ama ben bu teröristle çalışmak istemiyorum." dedi. Net olarak söylediği cümle buydu.

Ben böyle bayağı ilk kez, yani "vay be" diye böyle, hani nutkum tutuldu tamam mı yani hani hiçbir şey diyemedim. Böyle bir çıktım odadan. Baya uzun süre, yani zaten direkt tamam ben gidiyorum hani. Çünkü benim için çok şeydi, kabul edilemezdi yani, onunla mücadele etmeye kalkmak da yani, "hayır sen", yani o da benim için kabul edilemezdi. Neden bilmiyorum, birileri kalıp mesela hakkını öyle bir pozisyonda, hani o dönem sonuçta şey de oldu, yani Barış Akademisyenleri süreci de o dönemde oldu. Bir sürü arkadaşımız aynı süreçte, aynı mercilerle hak arama süreçlerine girdiler, uzaktan da olsa bir şekilde ama hani şey yapmadılar, "Lanet gelsin" demedi kimse. Gerçi tabii onların, yani araması gereken hak benim, ya benimki belki aynı durumda değil yani, ben o ara oraya girmiştim. Yani zaten kendini devlette yani, öyle yerlerde hemen girersiniz, zaten öyle yerlerde sırf ona çalışır ya, "sen şusun, şununla konuş, o da seni şuradan şuraya alsın" falan da herkes üç sene boyunca bana bunları anlattı. Hiçbir zaman "ya ben gideceğim zaten ya" falan diye durdum çünkü sevmiyorum yani gerçekten. Yoksa ben diplomalarımla, bu da çok şeydir yani bir şekilde aslında babamın geldiği çevre itibariyle, iyi yerlere bacadan yerleştirilecek, ama şey, iyi sonuç da alınacak verimli bir tiptim ama hiçbir zaman bana yakın gelmedi o. Yani böyle çok, yani şeyi biliyorum, gerçi o da aynı yerlerde hani şehirli olamamaktır, şu, bu, bir yandan o devlet memurluğu babamda gördüğüm hayat, sabır ve işte bütün o memur zihniyetinin sana sürekli zaten hayatın her alanında dayatılmış olması, o devletin insanı olmak, onun, onun biçtiği donu giymek, yani bu her zaman her yerde var. Her yerde var yani. Ve ben de evet yani, kendimce, kendi gördüğüm yerden, bunu hiçbir zaman kabul etmedim. Ve o yüzden de hani ben "tamam" dedim yani, "ben burada bir dakika durmam, gidiyorum", çıktım gittim. Sonra o süreçte tabii o arkadaşım, onlar müzisyen ve çok gerçekten akıllı, hayat tecrübeleri, hayata dair politik bir perspektifleri, bir, bana, benim gördüğüm yani, ben kendimce hayatımda farklı farklı karakterler gördüm yani o konuda bir deneyim sahibi olduğumu düşünüyorum. Yani belki şu an anlamlandırmak konusunda belki geçmişimdeki bir sürü malzemeyi hala iyi kullanmış değilim yani ama var yani arkamda bıraktığım, nasıl ki o proje yazma meselesinde olduğu gibi ileride bir anda başka bir şeyin içinde kristalleşecek gerçekten insanlar, anılar var. O insanlar da öyle yani, o Suriye'den arkadaşlarım, onlarla bir dernek kurduk, bir sürü şey öğrendik, becerdik vesaire. Benim Antep'ten çıkmam yani o dernekten, ben o süreçte gerçekten bayağı, sonuçta onlar Suriyeli, gündelik hayatta uğraştıkları 5000 tane mevzu var, dernek kurmak gibi böyle bir sürü angaryası olan bir

şey, artı, yani biz bir sürü yan yollardan bir para bulup bu temel masraflar için benim de o bürokratik angaryayı kaldırdığım yerden o derneği kurduk 2017'de. Hemen böyle patır kütür bir şeyler geçirdik. İyi oldu. O yaptığımız projelerin birinde de ben tabii o arada Diyarbakır bana, Diyarbakır olmasa da Van'da zaten ilişkim o çıktığımdan beri devam ediyor. Bir yandan Antep'ten çıkmak istiyorum, Van çok uzak, geri dönemem, ayrıca Van çok, yani bana göre yani, orada yani Türkiye'nin başka biçimde, çok başka bir biçimde ötekileştirilmiş bir kentti. Yani orada da devlet akli özenle bir şeyleri saklıyor, erişilmez bırakıyor, özenle sadece buna çalışıyor yani. Ve ben onu göze alamadım açıkçası yani, bir şeyler yapmak istiyorum kendimce, artık belli araçları kullanabiliyorum, araştırabiliyorum en azından, key wordlerim var falan yani. O süreçte işte yani Doğu'da kalmak için Van'a gitmeyi göze alamadım. Antep'ten çıkmak istiyorum, elimde Diyarbakır kalıyor. Sonuçta bir, böyle bir yerlerden gezen, düşünen birinin, Doğu illeri içinde gideceği çok alternatif yerler yok yani Antep bile zorlama bir yerdir. Onu da mümkün kılan dediğim gibi o savaş süreci aslında, ne yazık ki. Zaten öyle bir arayışım var, ben şöyle, Kulis Yayınları'yla, "****" le yaptığım bir projenin İstanbul'da bir buluşmasında tanıştım. Yani edebiyat meselesi de aslında bir yandan kültür sanat konuşurken, hani benim gene böyle bacadan kültür-sanat alanına girmişliğim itibariyle hani, bir şey de var, özlem de var yani, bireysel üretim olarak öyle bir yerden, ne yapılabilir diye. Bunları da çok acayip yani mesela oradaki "****", Suriyeli en yakın dostum, onunla, o beni böyle iterdi, şu olabilir, sende bu var. Beni dinlerdi ve işte hani yani her şey bir yana kendin için hani sen sanatla ne yapabilirsin? Onun da böyle yaz, yaz, yaz dediği bir süreçte işte o "****" ile tanıştım. Sonra işte, zaten hızlıca birbirimizi çok kolay anladık bilmiyorum o süreçte resim yani, evet zorlanan bir Kürtçe'ye ve Kürtçe Edebiyatı bir şekilde bir yer açmaya çalışan bir yapı olan ama kurumsallaşması da hep böyle kıt kaynaklarla yarıda kalan bir yer olduğu meselesinin tartışıldığı, onun içinde bir sürü, bir sürü bugüne kadar benim bagajımdaki bir sürü bir mesele, evet yani biraz daha bu işin içinden gelen insanlarca ama benim baktığım yerleri de görmüş, aşırı an, sırf bir yere, tek bir yere angaje değil, başka yerleri de görüp bunu sentezleyebilen zihinlerce, masaya yatırıldı tabii (gülme sesi). Dolayısıyla orada verimli bir iş çıktı, benim açımdan da. Orada hemen, yani o dediğim gibi o projeyi de ben Antep'te evde çalışarak yazdım. O süreçte Van'da bir ekip, oradaki arkadaşlarım vardı, bıraktığım, onlar çok, yani Ermeni, biz orada bol bol gezerdik, kamp yapardık falan. Onlar da işte bir kilise, bir işte ne bileyim bir, bir mezar, bilumum kalıntılar, benim bile hala hiçbirinin ne olduğunu tam olarak bilmediğim ama orada uzmanlaşmış arkadaşlarımız vardı, öyle. Bunu da gerçekten anlatma dertleri vardı. Ben o Antep'te o terörist meselesini yaşadıkdan sonra işte "****" kurdum. Eş zamanda öyle mesela oradaki arkadaşlar için bir

proje yazdım bir yerlere. Onlar kendi içinde oradaki Ermeni mimarisi için bir belgesel yaptılar. Sonra işte Diyarbakır'a geldim, "****" meselesi oldu. Aslında bir son işte, kaç sene oluyor artık? Yani son yedi senedir falan bütün bu mühendislik, fen bilimleri, geometri falan diye ve sonrasında ne idiği belirsiz öğrendiğim sosyal bilimler ve aslında sokakta ve şehirlerde ya da o şeylerin mekânında gerek kendi tarzımca gerçekten, o da bence çok, şey, garip bir tarz, yani ne tam akademiksiz ne tam değilsin o zaman yani, o öyle garip bir tarzda biriktirdiğim şeyler aslında biraz böyle evet yani. Ben sivil toplum olarak tanımlıyorum kendi yaptığım işleri. Kültür-sanat işinden çalışırken de mesela, "***"da çalışırken de kendimi bir edebiyat insanı olarak tanımlamıyorum. Öyle değilim yani. Edebiyatı takip etmişliğim var tabii ki, bir birikimim var ama ben daha çok evet yani, felsefe ve ne bileyim iyi-kötü toplum bilimleri diyeceğimiz alanlardan okumalar yaptım. Okuma pratiğimi çok makale belirledi yani hani. Dolayısıyla öyle ben bir, işte, ilk bir koordinatörü olarak şöyle bir şey olduğumu iddia etmiyorum kendim hani dediğim gibi edebiyatçı, edebiyatsever, edebiyata hâkim bir insan değilim. İlgi duyduğum alanlar daha sivil toplum dediğimiz alanın içinde kalan alanlar. Tabii ki bunlarla da ciddi öz eleştiriler yaşamakla beraber, geldiğim noktadan, yani bir sürü, bu biriktirdiğim politik bagajı şu an için anlamlı kılan durum budur. Başka, yarın bir gün başka bir araç gelişir, o oraya akar ama şu an dediğim gibi ben sivil toplum alanı içinde, kendi politik perspektifimden, bir eylemlilik hali içinde kalmayı dert ederek, edinerek burada duruyorum.

Evet Diyarbakır'a gelirse (gülme sesi), Diyarbakır... Diyarbakır hayatımda yaşadığım en zor şehir sanırım. Yani, bilemiyorum, yani insanların burada herhalde herkesin, onların da bagajı çok yüklü. Bazen yani tabii muhafazakâr geliyor bu şehir bana. Muhafazakâr dediğinde de düşünsel harita ya da yani, eşcinsel landscape diyeceğim yani, onun ne olur, başlığı bulamadım. Bana çok şey geliyor, inanılmaz geliyor. Yani ben aslında, bir şekilde hani, Türk siyasetine böyle bir yerden bağlanırken onun işte, başkenti diyebileceğimiz bir yere geldiğimde başka başka şeyler, denklemler, Diyarbakır'ı görmek istemiyorum şimdi ben, gerçekten. Şey, kendi içinde çok handikapları olan bir yer. Bunu daha değerlendirmek için de erken zaten daha dokuz ay devirdim ama benim açımdan zorlu geçiyor. Ama mutluyum yani. Belki de yani o dramatik ya da trajik hikayem itibarıyla en azından dediğim gibi şu an yaptığım şeyler, bir yerlerde bir şeylere yarıyormuş gibi hissediyorum. Bu da beni ayakta tutuyor. Ben bunun, yani bu coğrafyada yaşayan insanlar olarak, aslında hepimizin çok özgün yerlerden ve böyle şeyleri dert edinen insanlar olarak, hepimizin çok özgün yerlerden hala temel meselesi olduğuna da inanıyorum. O anlamda dayanışmaya inanıyorum. İnsanların hepsinin bireysel olarak

gösterdiği, ufak yani büyük-küçük bütün tavırlar bana göre çok kıymetli. Ve şuna da inanıyorum yani bu kadar hayattaki bütün ihtimalleri sürekli olarak budanan bir coğrafyanın insanları olarak hala böyle şeyleri yapabiliyoruz. Mesela burada bunları konuşuyoruz, belli bağları kuruyoruz, belli umutları var etmeye çalışıyorsak, bu şeyler bir yerlerde bir sonuçlar verecek. Yani o gerçekten inanmıyorum yani bunun böyle, herkesin gene bireysel bir noktasında, belli hani değerlere dönüşeceğini, belli değerleri hayatında, hayatı için kendi bireysel dünyası için ve dolayısıyla da çevresi için kristalize eden bünyeler olmasının, olacağını düşünüyorum. Ve bunun da kendisinin bence yeterli derecede değerli olduğunu düşünüyorum. Çünkü ben hayatı boyunca aslında rehber diyebileceği insanları bulamamanın sıkıntısında çok zaman kaybetmiş, çok yani durumu bence çok berbat değerlendirememiş bir insanım yani. Dolayısıyla toplumda topluma modellik edecek insanların, bu değer ya da toplumu inşa eden değerleri taşıyan insanların varlığı ve onların izole değil yani mümkünse çevreleri ile etrafındaki insanlarla, toplumsallıkla ilişki kurmaları önemli. Nitekim bunu böyle bir yerden kuran insanlar, evet yani belli bir aktivizmin de içinde olan insanlar. Ben de açıkçası böyle bir alanın içinde, öyle insanları tanımak, ben de kendimce o değerlere bir şeyler katmak istiyorum o kadar yani, çok özel bir hikâye, tabii ki her hikâye özel ama bir yandan da dediğim gibi bu coğrafyanın sıradan bir hikayesi. Hafızamdaki Diyarbakır ile benim üzerine geldiğim Diyarbakır tabii aynı Diyarbakır değil bir yandan. Yani hani ben geçen Eylül'de geldim, Diyarbakır'ın da üstünden, yani Diyarbakır'da o arada inanılmaz şeyler yaşadı ama bu kenti belki çok daha farklı kılan bir sürü bileşen ortadan kalktı. Keza aslına bakarsanız, Barış Akademisyenleri Diyarbakır'daki o yürüyüşü, yürüyüşün ve bence ortadaki Diyarbakır'ın nasıl böyle dediğim gibi içinin boşaldığını da anlatacak çok donesi olan bir yürüyüş yapıldı. Yani yoksa şey, Diyarbakır olabilir, öncesinde bir tek Diyarbakır olabilir fikri de bende yani çünkü orası şehir gibi şehir. Benim gibi iyi-kötü yani Türkiye'den farklı noktalarını görmüş bir insanın sığabileceğini düşündüğü Doğu'da tek şehir olduğu için sadece Diyarbakır olur diye zaten hep böyle Antep'ten oraya doğru kolluyorum. Ama yani o süreçte burada çok şey oldu. Türkiye'de de Diyarbakır'da da.

Dolayısıyla ben şimdilik ona veriyorum. Bir yandan şöyle bir şey var böyle bir kentin altını tamamen boşaltamazsınız yani. Yani bu şehir tekrar bir yerden su alıp yeşerecektir. Yani, benim açımdan talihsiz bir zamandı aslında. O yüzden de erken olduğunu söyledim. Yani hani böyle büyük büyük üstten konuşmak için olmasın, kendi özel hayatımın, benim buraya geldiğim an ve zaman itibarıyla benim için henüz, üzerine de korona geldi yani, çok acayip yani her şey oldu. Benim hani uzun zamandır kurup da bir şekilde içine

düştüğüm ana gelirken artık olabilecek her şey oldu yani. O yüzdendir. Yoksa bir şehir olarak, şehir yaşantısı olarak, yani şehrin sunabilecekleri anlamında evet sizden belleğinizde olan Diyarbakır ile zaten Antep'in bir ilişkisi yok.

Bitik hala bitik ama farkında, kabul etmekte de etmek konusunda da böyle beton gibiler yani açtıramıyorsun acayip bir yer. Yani orada bana göre bir, yani bana göre değil, yani bu bence böyle, bunlar devlet eliyle organize edilmiş, edilen, edilmeye devam edilen şehir iddiasındaki aslında uydu şehirler yani. Etrafın, bütün etrafın, bütün karmaşasını biriktirip orada bir şekilde bir hani işle, iyi-kötü bir ekmek kapısıyla, derdinin içinde massedip ortadan kaybolduğu, kaybettiği yani, çevresinin basıncını yedirdiği bir merkez orası. Şehir de değil o yüzden yani. Bu tarihsel olarak da böyle aslında. Nitekim baktığımız zaman Kürt siyasetinde de ya da yani, ne diyeyim, kültürel coğrafyasının sınırındır da Antep. Yani Antep'i de içine alır o harita. Ama bunu bütün yani mikro kanallarında görürsünüz ama dediğim gibi milliyetçi ve cumhuriyet, yani, işte Kemalizm'in bir senteziyle, ya milliyetçi diyeceğimiz bir sentezle her zaman yani işte Gaziantep oluşundan beri özellikle, organize bir şekilde dizayn edilen bir şehir.

Bence çok güzel bir iş yapıyorsunuz. İlk kaydımızı izledim. Bir tane var değil mi şu an? Dinledim. Öyle mi? Süper. Ben de o zaman biraz daha detaylı öğrenirim. Sevgiler, görüşmek üzere.